

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 462, 483, 481, 463, 482, 464

Čtení: L 2, 1 – 14

Text: L 2, 10 – 11

Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“

Vánoce jsou svátky radosti. Radost může mít různou příčinu i podobu. Ale ta křesťanská vánoční radost má svůj původ v Bohu a jejím obsahem je andělská zvěst: „Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost. Dnes se vám narodil Spasitel.“ Pastýřům ta zpráva skutečně zní jako andělské zpěvy. Dlouho očekávaný Spasitel přišel. „Pastýři pak odešli oslavující a chválíce Boha za všechno co viděli a slyšeli, jak jim to bylo řečeno.“

Ale, milí přátelé, co my? Co ta zpráva dělá s námi? Je to vůbec pro nás? Vždyť kdo dnes ještě čeká nějakého spasitele? Kdo dnes slyší zpívat anděly? Kdo jako pastýři vypravuje, co viděl a slyšel o Ježíši Kristu? Tenkrát všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli. Ale kdo nad tím dnes ještě žasne? Kdo dnes půjde domů z kostela s rozjařenou náladou, že se narodil Mesiáš? Není ta vánoční zvěst už trochu vyčpělá, vykázaná do říše pohádek a nahrazená jinými, aktuálnějšími zprávami? Koneckonců, zvěstování radosti už dnes také jaksi vyšlo z módy, negativní zprávy jsou sdílené mnohem více než ty dobré. Pozitivní zprávy máme za podezřelé a nevěrohodné. Všeobecná skepse otupila naše uši pro radostnou zvěst, tedy pro evangelium. Co by vlastně pro nás dnes bylo takovou radostnou zprávou, která by byla pro všechnen lid? Třeba že porazíme inflaci, bude levnější chleba, máslo i energie, budeme mít vyšší mzdy a půjdeme dřív do důchodu, skončí válka a všichni obtížní lidé nám dají svatý pokoj? Co je pro nás evangeliem?

Pastýři, když vyslechli andělské zvěstování, neznamenal to pro ně ani víc peněz, ani méně práce, ani odchod okupační římské armády, ani všesvětový mír a harmonii. A přesto dostali obrovskou radost a chválili Boha. Čeho tedy byli svědky, že je to tak osvobodilo od blbé nálady a stali se šířiteli radosti? Co vlastně uviděli v Betlémě?

Když andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Nic víc. Spatřili pouze zázrak nově narozeného života. Ve chlévě. V bídě a chudobě. Výjev, který nebyl až tak neobvyklý. A kdyby tomu nepředcházela ta zpráva, že se narodil Spasitel, dlouho očekávaný Mesiáš, tak by si toho asi ani nikdo moc nevšiml. Jenže tady v Betlémě došlo k propojení s tou zvláštní andělskou zvěstí.

Na základě této zvěsti se pastýři dali do pohybu, vydali se do Betléma, aby si to ověřili na vlastní oči. Došlo tady k propojení několika skutečností, z nichž se pak teprve zrodila ta obrovská radost. Pastýři nejprve slyšeli anděly. Dostali jistou indicii, že se událo něco přelomového. Pak se zvedli a vydali se na cestu, aby se osobně setkali s Josefem, Marií a spatřili to dítě.

Samo o sobě by to nebylo nic zvláštního. Zpěv andělů mohl být třeba jen sen a narození dítěte v chudobě byl celkem běžný obrázek. To, co tyto dvě záležitosti propojilo, byla víra pastýřů. To, co viděli a slyšeli si dali dohromady, na základě toho uvěřili a pak zažili radost. Byla ta jejich víra naivní? Byla to iluze? Dnes už víme, že ne. To dítě totiž přináší lidem lásku, radost a naději až podnes. Ale bez té víry to prostě nejde. Bez víry by pastýři nikam nešli. Bez víry zůstává dál jen skepse, rezignace, blbá nálada a pocit nespokojenosti, našťvanosti a pachut' nespravedlnosti. Pastýři mohli klidně nad andělskou zprávou mávnout rukou a nespěchat do Betléma jako nějakí blázni, co uvěřili naivně svému snu. Ano, bez víry není žádného pohybu vpřed. Ale víra je to, co člověka pohání, aby šel, hledal a našel Spasitele. Ježíš je tu pro všechny lid, ale především také pro každého z nás osobně. To je také důležité si uvědomit.

Andělé totiž zdůrazňují: Vám se narodil Spasitel. A my to také v písničkách tak vyznáváme: Nám, nám narodil se! Nebo chci-li být ještě osobnější: On se narodil právě pro tebe. Pro tebe, který už na žádné spasitele nevěříš, pro tebe, který ses ve všech zklamal, pro tebe, který jsi už dlouho nezažil pořádnou radost, pro tebe, který jsi plný skepse a pochybností. Vánoce tu jsou pro nás, abychom si vírou spojili evangelium, tu dobrou zvěst andělů s naší drsnou realitou, s naší chudobou a bídou a pochopili, že Ježíš přichází právě tam, kde je nějaká nouze. Je třeba pochopit, že on se narodil ne pouze před dvěma tisíci lety v Betlémě, ale že se může narodit i dnes ve tvém srdci, ve tvých starostech, ve tvých pochybách a úzkostech. A když ho v sobě necháš růst, když ho v sobě nebudeš zabíjet jako Herodes, když se mu budeš klanět ctít jej, tak z něj vyroste tvoje jediná cesta, pravda a život a skrze něj pak poznáš Boha, který ti nabízí pomocnou ruku. Proto říkáme o Kristu poněkud archaicky, že je to Spasitel, tedy dnešní terminologií spíše jakýsi záchranář, který tě chce dostat do bezpečí, který ti chce vrátit radost a smysl života, a hlavně dát naději do budoucnosti.

Záchranář je někdo, komu musíme bezmezně věřit, nic jiného nám totiž nezbyvá, protože mu plně svěřujeme do rukou svůj život. Víra někdy musí vírou navzdory. Pastýři ve Spasitele uvěřili přesto, že neviděli žádného svalovce v reflexní vestě, ale bezmocné dítě v plenkách. Zdá se to být absurdní. Ale toto dítě jednou porazí i samu smrt.

Ano, víra je risk. Vsadit na koně, o kterém předem nevíme, zda vyhraje, vyžaduje velký kus víry a odvahy. Ale odvážná víra je mocnou silou, která působí pohyb kupředu, která člověka motivuje a pohání. A to těšení se, že tu je někdo, ke komu smím upínat své naděje, a kdo je tu pro mě jako můj osobní záchranář tady a teď, to je něco, za co stojí zasvětit tomuto Mesiáši svůj život. A to je také skutečný důvod vánoční radosti – radosti, že se i nám narodil Spasitel.

Modlitba: *Ježíši, ty, který přinášíš radost, probud' ji i v nás. Vrat' nám úžas dítěte, zářivý úsměv a laskavý nahléd. Otevři naše srdce pro lásku Boží i pro tu lidskou mezi námi. Věříme, že nám dáš, zač prosíme. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, před tvými jeslemi se lekáme sami sebe. Proměň nás a s námi i svět. Kéž naše tvrdé rysy zjihnou před darem tvé lásky. Kéž se naše hrubé ruce naučí pomáhat a bládit. Ať se naše drsná mluva změní v konejšivá slova lásky. Ať naše všelijaká selhání přetavíme ve zkušenost a poučení. Ať dar tvé milosti nás učiní milosrdnými. Ať nás tvé odpuštění naučí odpouštět. Ať nás tvoje veselá dětská tvář rozradostní na srdci i na rtech. Ať se staneme pro své blízké požehnaním tak, jako ty žehnáš nám. Amen.*